

Saopštenje o smernicama za Evropu

■ *Izgradnja poverenja u organe upravljanja: uvidi iz perspektive razvojne psihologije*

Poverenje u organe upravljanja nastaje na osnovu procesa socijalizacije koji je neodvojiv od specifičnih kulturnih i političkih konteksta. Ovo se odnosi i na interpersonalno i na političko poverenje. Od najranijeg uzrasta izloženi smo različitim stanovištima glede organa upravljanja, a na nas utiču političke odluke. Premda politika može delovati kao nešto manje važno tokom detinjstva i rane adolescencije, ova izloženost utiče na naše političko poverenje, iako to može postati očigledno tek kasnije tokom života. Usled digitalizacije je ovaj uticaj dodatno kompleksan, te sa jedne strane omogućava priliku za razvijanje zdrave ravnoteže između poverenja i nepoverenja u političke sisteme i vođe, dok sa druge strane predstavlja rizik za razvijanje ekstremnih nivoa poverenja ili nepoverenja u vlade.

U ovom kontekstu, politički akteri u Evropi žele da razumeju okolnosti koje utiču na političko poverenje i nepoverenje. Stoga traže uvide u načine na koje je moguće pozabaviti se nezadovoljstvom i poboljšati demokratske sisteme radi većeg prihvatanja. U ovoj potrazi važno je pitanje da li se poverenje i nepoverenje mogu pripisati starosti, generaciji, ili pre očekivanjima koja su sastavni deo diskursa u određenom vremenskom periodu. Konkretno, da li se mogu očekivati promene u poverenju i nepoverenju kod pojedinaca kako oni stare.

Istraživački projekat EnTrust, koji je fokusira na proučavanje poverenja i nepoverenja u organe upravljanja iz različitih perspektiva u evropskom kontekstu, posvetio je jedan radni paket istraživanju procesa koji su povezani sa poverenjem i nepoverenjem iz perspektive razvojne psihologije. Ovaj radni paket se posebno bavio definicijama poverenja i nepoverenja, kako se razlikuju kod ljudi različitih starosnih dobi, koji faktori utiču na njih, i koje su njihove posledice. Nalazi ovog radnog paketa nude vredne uvide za kreatore politika koji se trude da razumeju kako upravljanje utiče na poverenje i nepoverenje u političke institucije kroz različite životne dobi.

Kombinujući ove uvide sa ishodima okruglog stola koji je uključivao civilno društvo i Evropsku komisiju, a koji se pozabavio nalazima radnog paketa i važnošću poverenja i nepoverenja u oblastima iz kojih su učesnici, ovo saopštenje o smernicama pruža preporuke za iznalaženje ravnoteže između poverenja i nepoverenja u političke institucije koja bi ojačala naše demokratije i na nivou Evropske unije (EU) i na nivou država članica, uzimajući u obzir razvojno-psihološke procese.

#1: Promovisati transparentnost i uključivanje interesnih pojedinaca i grupa u procese donošenja odluka, a odluke zasnovati na racionalnosti i stručnosti

Da bi političke odluke dobile podršku i da bi ih građani i drugi rezidenti prihvatili, potrebno je da budu transparentne i objašnjene na logičan način, uz pružanje jasnih razloga. Da bi se ovaj cilj postigao, definisanje određenog problema trebalo bi da uključi različite interesne grupe i pojedince koji predstavljaju sve segmente društva, ekonomiju, životnu sredinu, i politiku. Sve ove interesne grupe trebalo bi da dobiju priliku da doprinesu ulazne i povratne informacije u vezi sa potencijalnim rešenjima, trudeći se da nađu uravnotežen pristup koji uzima u obzir sve uključene strane umesto da favorizuje jednu na štetu drugih. Usto, sve interesne grupe bi trebalo da budu uključene u praćenje i, po potrebi, da preformulišu primenjeno rešenje, bilo da je ono bilo u formi određene politike, pravila ili zakona.

Odluke moraju da budu utemeljene u racionalnosti, stručnosti i nepristrasnosti. One interesne grupe i pojedinci koji imaju najviše iskustva i oni koji su najviše pogođeni posledicama određene odluke trebalo bi da igraju značajnu ulogu u procesu donošenja odluke, koristeći svoju stručnost. Ova stručnost može da obuhvati naučno ili teorijsko znanje, kao i praktično iskustvo. Naglašavanje stručnosti daje kredibilitet i uverljivost odlukama. Kada proces donošenja odluka nije dovoljno transparentan i ne uključuje relevantne interesne grupe i pojedince, pojedinci postaju skeptični što vodi ka potencijalnom nepodržavanju ili neprihvatanju odluka. Odluke za koje se daje neadekvatno opravdanje mogu u krizna vremena da pokažu početnu efikasnost, ali oni koji su tim odlukama pogođeni očekuju na duže staze dobro potkrepljene odluke. Ključno

je da organi upravljanja i kreatori politika pažljivo razmotre svoje odluke i ustanove solidne rezone za njih.

Da bi se obezbedili odgovornost i transparentnost, trebalo bi da postoji skica plana za zakonske inicijative, kao i trag donošenja zakona koji pokazuje koje interesne grupe i pojedinci su konsultovani i na osnovu kojih informacija su donete odluke. Ovo uključuje obavezne procene uticaja pre, tokom i nakon donošenja odluka, koje obuhvataju ekonomiju, društvo, životnu sredinu, i osnovna prava i na nivou EU i na nivou država članica. Primena i praćenje ovih smernica trebalo bi da se poboljšavaju na svim nivoima upravljanja. Informacije i dokazi bi trebalo da budu lako dostupni i razumljivi širokom krugu pojedinaca, a ulazne informacije i dokazi koji su formirali osnovu za donošenje odluka bi trebalo da se efikasno prenesu.

Usvajanje procesa donošenja odluka zasnovanog na dokazima može povećati javnu podršku, smanjiti rizik od od začaranih krugova, i povećati celokupnu odgovornost nadležnih. Usto, treba promovisati alatke kao što je Test EU Mladih (EU Youth Test), koji procenjuje uticaj predloga zakona na mlade ljude sa ciljem da integriše perspektive mladih u sve politike.

#2: : Omogućiti i promovisati značajno, transparentno i inkluzivno učešće građana

Sve osobe žele da se sa njima ophodi uz poštovanje. Kada ljudi osećaju da ih neko poštuje, veće su šanse da poštovanje i uzvrate, što neguje razvijanje obostranog poverenja. U odnosu između političkih institucija i pojedinaca/građanskog društva, poštovanje i poverenje su ključni za propisno funkcionisanje vlada. Istovremeno, vlade bi trebalo da budu spremne da priznaju i odgovore na određeni

stepen nepoverenja koje njihova biračka tela mogu imati glede određenih pitanja, i da se uzdrže od gušenja ili ignorisanja zabrinutosti među narodom. Ljudi žee da im se ukaže poštovanje, da ih neko shvati ozbiljno, i da ih saslušaju. Takođe bi trebalo da imaju slobodu da ostvare svoje pravo na uključivanje u različite oblike političkog učešća bez posledičnog nepoštovanja ili napada, čak i kad njihovo učešće ima neobične oblike ali je u okvirima njihovih građanskih prava.

Političko učešće i javni dijalog igraju ključnu ulogu u razvijanju kritičkog poverenja u organe upravljanja i uključivanja u demokratske oblike izražavanja nepoverenja. U demokratskom sistemu, građani i drugi rezidenti žele prilike da se uključe u procese donošenja odluka na višem nivou od glasanja na izborima. Treba da postoji čitav niz opcija koje su dostupne za uključivanje građana, uzimajući u obzir različite preference i pružajući ruku onima koji su često isključeni iz ovakvih inicijativa.

Premda postoje različiti oblici učešća, kao što su Paneli evropskih građana ili Inicijative evropskih građana, oni mogu imati probleme poput „samoizbora“, depolitizacije, i/ili neuticajnosti. Uključivanje bi trebalo da bude inkluzivno i obuhvati čitavu javnu sferu, prihvatajući raznovrsne političke stavove. Da bi se povećala politička odgovornost, formati poput Panela evropskih građana trebalo bi da uvedu argumente za i protiv, a učesnici bi trebalo da budu izloženi različitim gledištima političkih grupa u Evropi, uključujući međusobno suprotstavljene preporuke civilnog društva.

Pojedinci i civilno društvo trebalo bi da budu uključeni u proces donošenja odluka od početne faze, što bi im omogućilo da kreiraju oblik učešća koji im odgovara i postaraju se da njihove ulazne informacije imaju značajan

uticaj na način na koji se proces odvija. Obavezno bi trebalo da dobijaju povratne informacije za sve predloge, koje bi jasno navele kako su se razmatrali u procesu donošenja odluka, i da imaju pristupačne kanale kroz koje mogu da provere status zakonskih inicijativa, posebno ukoliko su aktivno uključeni u njih.

Posebno za određene grupe kao što su mladi, uključenost ne bi trebalo da bude puki gest, već značajna i uticajna praksa, koja usađuje poverenje u proces donošenja odluka. Čitav proces bi trebalo da bude transparentan i jasan, da pokazuje poštovanje i poverenje prema učesnicima, a ono će onda biti uzvraćeno.

U procesima učešća, ključno je da se ima određen stepen poverenja ne samo u institucije, već i u pojedince sa kojima učesnici dolaze u kontakt, bilo da su političari, predstavnici civilnog društva, ili drugi građani. Interpersonalno ili društveno poverenje igra važnu ulogu u ovom kontekstu. Trebalo bi da postoji određen stepen poverenja u društvu uopšteno, uz poštovanje različitih gledišta i veru u potencijal da se upravljanje popravljaju kroz savetodavne demokratske procese, posebno na lokalnom nivou, i posebno kada postoji nezadovoljstvo političkim sistemom. Poverenje i poštovanje upućeno pojedincima koji pokazuju doslednost i pouzdanost u svom ponašanju može se znatno proširiti i na političke institucije. Stoga fokus ne bi trebalo da bude samo na jačanje poverenja u političke institucije, već i na negovanje interpersonalnog i društvenog poverenja, jer su obe vrste od vitalne važnosti za demokratska društva. Zakonodavna građanska zasedanja omogućavaju prostor gde se poverenje može ojačati, ali bi trebalo da uključe i dodatno praćenje i pružanje povratnih informacija učesnicima.

Nisu svi zainteresovani za politiku niti poseduju dovoljno informacija da formiraju poverenje ili nepoverenje u političke institucije. Jedan deo nezainteresovanosti potiče od razočarenja i prestanka verovanja da konvencionalni oblici građanskog učešća mogu imati kakav uticaj na upravljanje. Ciljane kampanje su neophodne da bi se pozabavilo ovakvim stavovima i sprečilo se njihovo pretvaranje u „slepo“ poverenje ili nepoverenje. Demokracije se oslanjaju na učešće svih pojedinaca. Ključno je razumeti zašto se ljudi uključuju ili uzdržavaju od građanskog učešća, bilo konvencionalnog ili nekonvencionalnog. Onda se mogu preduzeti konkretne mere da se pozabavi zabrinutostima i problemima kroz kampanje koje promovišu političko uključivanje. Trebalo bi da bude jasno koliko su važni glasovi iz naroda, kao i glasanje, i da se uzimaju u obzir. Na primer, ako pojedinci vide učešće u izborima kao besmisleno, treba istražiti alternativne pristupe organizaciji, pristupu i praeenju izbora ne bi li se efikasnije uključili građani i drugi rezidenti.

#3: Integrisati građansko vaspitanje i suprotstaviti se dezinformacijama

Važnost građanskog učešća za demokratske sisteme trebalo bi da se integriše u školske kurikulume. Od najranijeg uzrasta, Evropljani bi trebalo da uče o svojim građanskim dužnostima i zašto je važno individualno političko uključivanje. Trebalo bi da steknu veštine da kritički promišljaju različita gledišta i da izražavaju svoja mišljenja konstruktivno i uz poštovanje. Ovo takođe uključuje promovisanje svesti o zdravoj ravnoteži između poverenja i nepoverenja koja je ključna za kritičku procenu političkih odluka i traženje odgovornosti od političkih aktera. Takođe sprečava „slepo“ poverenje ili nepoverenje u vlasti, pošto oba

predstavljaju pretnju demokratskim sistemima.

Trebalo bi promovisati razumevanje političkih sistema i veštine kritičkog procenjivanja procesa i odluka tako što će se u školske kurikulume uključiti aktivnosti kao što su edukativne i simulativne igre, kao i kritička analiza političkog diskursa. Simulativne igre mogu povećati razumevanje kompleksnih političkih struktura i pokazati važnosti politike za svakodnevni život. Vannastavni partneri koji se specijalizuju za takve simulacije bi trebalo da budu uključeni jer nastavnici možda nemaju kompetencije da primene ovakve aktivnosti. Kritička analiza političkog diskursa trebalo bi da se predaje ne bi li učenici naučili da se kritički odnose prema političkim izjavama i agendama i uporede ih sa evropskim vrednostima, što bi uključivalo i alatke za proveru i pretragu informacija. Ovakve školske aktivnosti takođe služe da se pozabavi društvenim nejednakostima glede političkih kompetencija. Dodatno, škole bi trebalo da informišu svoje učenike o nacionalnim parlamentima mladih i Evropskom parlamentu mladih, koji su usredsređeni na građansko obrazovanje i učešće.

Glede pitanja vezanih za EU, pojedinci bi trebalo da budu informisani na nivou država članica. Trebalo bi da imaju lak pristup informacijama o tome kako mogu da učestvuju na nivou EU. Škole bi trebalo da neguju razumevanje funkcionisanja EU i naglase da glasovi građana imaju težinu na nivou EU. Integrisanje građanstva EU u školske kurikulume i obezbeđivanje treninga za nastavnike su ključni koraci ka ostvarenju ovog cilja.

Uz građansko učešće, efektivna komunikacija je takođe ključna za suprotstavljanje dezinformacijama koje su namerno usmerene ka ometanju demokratskih sistema i potpunom urušavanju poverenja u političke institucije kroz

tvrdnje koje su neosnovane ili navode na pogrešne zaključke. Trebalo bi preduzeti mere da se spreči i reši ova situacija, kao što je sprovođenje Kodeksa dobre prakse o suzbijanju dezinformacija iz 2022. i realizacija legislativnih inicijativa o političkom oglašavanju. Ove mere bi trebalo da obuhvate raznovrsne medijske platforme, uzimajući u obzir različite medijske preference. Ukoliko su pojedinci uključeni ili ciljani, recimo za treninge medijske pismenosti, mere bi trebalo skrojiti po potrebama različitih grupa.

Glede pitanja vezanih za EU, države članice bi trebalo da organizuju specijalizovane programe treninga za novinare gde bi oni povećali svoje razumevanje EU i procesa donošenja odluka. Ovo će im omogućiti da tačno i jasno izveštavaju o procesima u EU, sprečavajući nesporazume ili širenje dezinformacija koje mogu dovesti to kategoričkog nepoverenja u EU.

Zaleđe istraživanja: dokazi u prilog

Radni paket 5 projekta EnTrust, koji su vodili istraživači sa Masarikovog univerziteta u Češkoj republici, imao je za cilj da analizira konceptualizacije, korelate i antecedente poverenja i nepoverenja u organe upravljanja. Koristeći razvojnu i internacionalnu perspektivu, istraživanje se usredsredilo na četiri odvojene faze života od rane adolescencije do zrelog doba (starosne grupe 11-12, 14-15, 18-19, i 30-50 godina) u različitim državama Evrope (Češka, Danska, Nemačka, Grčka, Italija, Poljska i Srbija). Tim je koristio pristup mešovitenih metoda, služeći se kvalitativnim fokus grupama i eksperimentom zasnovanom na upitniku sa velikim brojem ispitanika. Organizovano je ukupno 56 fokus grupa sa 251 ispitanikom diljem pomenutih sedam država.

Eksperiment, koji se vodio uvidima iz kvalitativnih nalaza, uključio je 4.082 ispitanika iz četiri izabrane države (Češka, Nemačka, Italija i Srbija). Ova sveobuhvatna metodologija je omogućila temeljno istraživanje poverenja i nepoverenja u odnosu na vlasti.

Ključni nalazi

Predvidivost, transparentnost, doslednost i stručnost kao ključne odrednice poverenja i nepoverenja

Ispitanici su videli poverenje i nepoverenje kao različite dimenzije koje mogu istovremeno da postoje. Smatrali su da je idealno umereno poverenje praćeno kritičkim procesima dostupnih informacija. Ekstremne nivoe poverenja i nepoverenja su smatrali za nepoželjne i povezivali sa rizicima, poput slepog praćenja ili (*a priori*) odbacivanja vlasti. Dalje, ispitanici su isticali nužnost uopštenog poverenja u druge u cilju funkcionalnog društva.

Predvidivost, transparentnost, i doslednost su prepoznati kao faktori koji doprinose poverenju, dok su nepredvidivi činovi, nejasnoće, i nedoslednost viđeni kao uzroci nepoverenja (videti Preporuku #1). Na primer, nepredvidivost u primeni i ukidanju mera protiv pandemije virusa kovid-19 značajno je potkopalo poverenje u organe upravljanja. Dodatno, ispitanici su pažljivo pratili da li se kreatori politika vode sopstvenim interesima, posebno finansijskim.

Što su ispitanici bili stariji, to je veći uticaj na poverenje imala transparentnost koju su vlasti imale u vezi sa razlozima i argumentima za svoje odluke, dok je to imalo manji uticaj na mlađe ispitanike. Svest o društvenom uticaju poverenja i nepoverenja, mogućnost da se razmotri nepoverenje u širem kontekstu, kao i sposobnost da se ocene i procene informacije

rasla je sa godinama, vodeći se različitim životnim iskustvima pri razvijanju poverenja ili nepoverenja prema drugima ili vlastima.

Znanje i percipirana kompetentnost su prepoznati kao ključni izvori poverenja u vlasti. Ispitanici su zahtevali dobro utemeljene i nedvosmisleno objašnjene odluke i politike, što se odražava Preporuci #1. Veruju da argumenti treba da budu raznovrsni ali da ne preplavljuju, jer pretrpanost informacijama doprinosi nesigurnosti i nepoverenju.

Reciprocitet i poštovanje kroz organe upravljanja, i procesi učešća kao ključni predušlovi za poverenje

Reciprocitet igra važnu ulogu u poverenju, uz snažno očekivanje uzajamnog poverenja. Ispitanici veruju da reciprocitet u odnosima, kao što je poveravanje u druge i pružanje pomoći i podrške jedni drugima, uz zajedničke vrednosti i poglede na svet, doprinosi poverenju. Dok je očekivanje reciprociteta bilo slabije u formalnim odnosima sa vlastima u poređenju sa međuljudskim odnosima, ukoliko postoji percepcija nepoverenja sa strane vlasti, to može izazvati recipročno nepoverenje kod pojedinaca, što se odražava u Preporuci #2. Poverljivost, posebno sposobnost da se čuvaju tajne, bila je od posebnog značaja za najmlađe starosne grupe (11-15) za razvoj poverenja, dok su odrasli ispitanici naglašavali zajedničke vrednosti i pogled na svet.

Ključni aspekt koji može objasniti pozitivne efekte imanja glasa, transparentnosti, i predvidljivog okvira poverenja, jeste percepcija da se uživa poštovanje (videti Preporuku #2). Kada su se vlasti uključivale u konsultacije, obezbeđivale transparentnost, ili ustanovile predvidljiv okvir, ispitanici su se više osećali kao da uživaju poštovanje, a ovo je pak vodilo do većeg poverenja, voljnosti da se prihvate

odluke, i manjeg nepoverenja. Ovaj efekat percepcije uživanja poštovanja bio je dosledno značajan diljem različitih država i konteksta.

Pozitivni efekti imanja glasa, transparentnosti, i predvidljivog okvira zapaženi su kroz sve države i kontekste i uključivali povećanje poverenja i prihvatanja i smanjenje nepoverenja. Aktivno učešće u procenjivanju raznovrsnih informacija i donošenju informisanih odluka u vezi sa političkim pitanjima su ispitanici visoko vrednovali. Aktivno učešće u ovom procesu bilo je od velike važnosti za ispitanike (videti Preporuku #2).

„Vakuum poverenja“

U nekim državama su istraživački timovi prepoznali „vakuum poverenja“ gde nije bilo ni očiglednog poverenja ni nepoverenja. Ovo se dešava kada pojedinci nemaju interesovanje za određenu temu ili odluku, ili kad imaju ograničen pristup izvorima informacija. Dodatno, preopterećenost informacijama doprinosi nesigurnosti i nepoverenju. Načini da se izađe na kraj sa „vakuomom poverenja“ se navode u Preporuci #2.

Poverenje i nepoverenje zasnovani na iskustvima

Poverenje i nepoverenje su prevashodno oblikovala iskustva pojedinaca u okviru konteksta njihovih specifičnih okruženja i socijalizacije (videti Preporuke #2 i #3). Ispitanici su razvijali i prilagođavali svoje nivoe poverenja i nepoverenja na osnovu pozitivnih iskustava sa određenim pojedincima ili vlastima, kao što su iskrenost, poštenje, pouzdanost, i poverljivost, kao i negativnih iskustava poput izdaja ili razočarenja. Značajna iskustva imala su potencijal da utiču ne samo na poverenje u

određene pojedince ili vlasti, već i na sveukupnu sklonost jednog pojedinca da oseća poverenje ili nepoverenje. Različita iskustva tokom pandemije značajno su uticala na ukupne nivoe poverenja i nepoverenja u vlasti kod ispitanika. Za mlađe starosne grupe (11-15), roditelji i drugi članovi porodice igrali su važnu ulogu u formiranju njihovog poverenja ili nepoverenja u vlasti.

Razumevanje procesa donošenja odluka i kritičkog mišljenja su ključni faktori zaštite protiv dezinformacija

Razumevanje određenih problema ili procesa je uticalo na to da se poveća poverenje ispitanika, dok je nepoznavanje procesa donošenja odluka i ko ih donosi doprinosilo nepoverenju, pa čak i skepsi. Ova potonja situacija je nosila rizik od toga da su ispitanici bili veoma podložni dezinformacijama i teorijama zavera, na primer, kada su pretraživali informacije na internetu. Ovo se uglavnom odnosilo na mlađe ispitanike čije sposobnosti kritičkog mišljenja nisu još u potpunosti razvijene (videti Preporuku #3).

Parametri istraživanja i informacije o projektu

Projekat EnTrust finansira EU u kontekstu programa Horizon2020 Research and Innovation (Ugovor o finansiranju br. 870572). Preporuke i nalazi predstavljeni u ovom saopštenju o smernicama zasnovani su na Integrisanom izveštaju o poverenju i medijima kao i na ekspertskom okruglom stolu između tima istraživača i sledećih eksperata: Gabriella Civico (Civilno društvo Evrope/Ecropski volonterski centar), Camille Dobler (Missions Publiques), Damian Boeselager (Član

Evropskog parlamenta, Zeleni/EFA), Kristóf Papp (Evropski forum mladih) and Srd Kisevic (DG JUST, Evropska komisija).

Konzorcijum projekta EnTrust sastoji se iz osam partnerskih timova koji sprovode aktivnosti istraživanja i diseminacije rezultata u sedam država (Češka, Danska, Grčka, Italija, Nemačka, Poljska i Srbija) i na nivou EU. Njegov radni plan sadrži sedam radnih paketa posvećenih sistematskoj analizi i refleksiji različitih aspekata svake teme:

1. Teorijski i normativni temelji poverenja i nepoverenja
2. Poverenje i nepoverenje na lokalnom nivou javnih politika
3. Uloga demokratskih društvenih pokreta u stvaranju poverenja i nepoverenja
4. Uloga medija u izgradnji poverenja i nepoverenja: Informacija ili polarizacija?
5. Uvid razvojne psihologije u poverenje i nepoverenje
6. Procena poverenja i nepoverenja građana u strukturu upravljanja: forme, determinante, efekti i lekovi
7. Civilizovanje poverenja i nepoverenja: uzori i preporuke

Dalji radni paketi su posvećeni diseminaciji, primeni i prenošenju istraživanja, kao i temama vezanim za upravljanje i etiku.

Više informacija o projektu EnTrust možete naći na www.entrust-project.eu.

Konzorcijum:

[Civilno društvo Evrope](#) (Brisel, Belgija)

[Masarikov univerzitet](#) (Brno, Češka)

[Univerzitet društvenih i političkih nauka Pan-tejon](#) (Atina, Grčka)

[Univerzitet u Beogradu, Institut za filozofiju i društvenu teoriju](#) (Srbija)

[Univerzitet u Kopenhagenu](#) (Danska)

[Univerzitet u Zigenu](#) (Nemačka)

[Univerzitet u Sijeni](#) (Italija)

[Univerzitet u Varšavi](#) (Poljska)

Linkovi ka nalozima na društvenim mrežama

Kontakt

Prof. dr Christian Lahusen
Kordinator projekta
Univerzitet u Zigenu
Katedra za društvene nauke
Adolf-Reichwein-Str. 2
57068 Siegen – Germany

e-mail: entrust@uni-siegen.de

Carlotta Besozzi
Partnerka na projektu
Civilno društvo Evrope
Rue du Congrès 13,
1000 Brussels – Belgium

e-mail: contact@civilsocietyeuropa.eu

Informacije o projektu

Tip projekta: Kolaborativni projekat
Poziv: H2020 SC6 GOVERNANCE-01-2019: Trust in Governance
Početak realizacije: Februar 2020
Trajanje: 48 meseci
Kordinator: Prof. dr Christian Lahusen, Univerzitet u Zigenu
Ugovor o finansiranju br.: 870572
Budžet projekta iz fonda EU: € 2.978.151,25

Ovaj projekat se finansira iz programa istraživanja i inovacija Evropske unije Horizon 2020 pod ugovorom o finansiranju br. 870572. Za sadržaj ove publikacije odgovorni su isključivo autori i on ne odražava nužno stavove Evropske unije.

www.entrust-project.eu